

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29.11.2001, sp. zn. 5 Tz 261/2001, ECLI:CZ:NS:2001:5.TZ.261.2001.1

Číslo: 8/2003

Právní věta: K naplnění skutkové podstaty trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. je nezbytné, aby rozhodnutí, kterým byl obviněnému uložen trest zákazu činnosti, nabylo právní moci. Jde-li o rozhodnutí vydané ve správním řízení, v němž byl obviněný zastoupen advokátem, postačí k nabytí právní moci, jestliže bylo rozhodnutí doručeno advokátovi, který měl plnou moc pro celé řízení (§ 25 odst. 3 správního řádu). Přestože rozhodnutí, kterým byla obviněnému určitá činnost zakázána, nebylo doručeno obviněnému, ale jen jeho advokátovi, bude možné dovodit naplnění subjektivní stránky trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák., jestliže je z provedených důkazů zřejmé, že obviněný věděl o pravomocně uloženém zákazu činnosti a chtěl ho porušit, popř. byl srozuměn s jeho porušením.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 29.11.2001

Spisová značka: 5 Tz 261/2001

Číslo rozhodnutí: 8

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Maření výkonu úředního rozhodnutí, Odpovědnost trestní, Úmysl

Předpisy: § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák.

§ 4 odst. 1 písm. c) tr. zák.

§ 4 tr. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud k stížnosti pro porušení zákona podané ministrem spravedlnosti v neprospěch obviněného J. Š. proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 9. 4. 2001 sp. zn. 11 To 56/2001, který rozhodoval jako soud odvolací v trestní věci vedené u Okresního soudu v Chrudimi pod sp. zn. 1 T 321/2000, rozhodl, že rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 9. 4. 2001 sp. zn. 11 To 56/2001 byl porušen zákon ve výrocích pod body I. a II. v ustanoveních § 2 odst. 5, 6, § 222 odst. 2, § 226 písm. b), § 254 odst. 1, § 257 písm. a), § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2, § 259 odst. 3, věty první, tr. ř. a § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. ve prospěch obviněného J. Š. Uvedený rozsudek zrušil ve výrocích pod body I. a II. a Krajskému soudu v Hradci Králové přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu v Chrudimi ze dne 29. 11. 2000 sp. zn. 1 T 321/2000 byl obviněný J. Š. uznán vinným dvěma trestnými činy, a to maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. a ublížení na zdraví podle § 223 tr. zák.

Za uvedená jednání byl obviněný odsouzen podle § 223 tr. zák. za použití § 35 odst. 1 tr. zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání osmi měsíců. Podle § 58 odst. 1 písm. a), § 59 odst. 1 tr. zák. byl výkon trestu podmíněně odložen na zkušební dobu osmnácti měsíců. Podle § 49 odst. 1, § 50 odst. 1 tr. zák. byl obviněnému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu dvou roků. Podle § 229 odst. 1 tr. ř. byli poškození zdravotní pojišťovny Z., pobočka H., a V., T. L. a P. S. odkázáni se svými nároky na náhradu škody na řízení občanskoprávní.

Podle § 229 odst. 3 tr. ř. byl poškozený O. v P. odkázán se svými nároky na náhradu škody na řízení občanskoprávní.

Naproti tomu byl obviněný J. Š. zproštěn obžaloby podle § 226 písm. a) tr. ř. z trestného činu neposkytnutí pomoci podle § 208 tr. zák. a podle § 226 písm. b) tr. ř. z trestného činu porušování autorského práva podle § 152 odst. 1 tr. zák.

Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 9. 4. 2001 sp. zn. 11 To 56/2001 bylo z podnětu odvolání obviněného J. Š. proti rozsudku Okresního soudu v Chrudimi ze dne 29. 11. 2000 sp. zn. 1 T 321/2000 rozhodnuto, že

I. podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. ř. byl napadený rozsudek zrušen ve výroku o vině trestnými činy maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. a podle § 257 písm. a) tr. ř. ve výroku o vině trestným činem ublížení na zdraví podle § 223 tr. zák., a v důsledku toho i v celém výroku o uložených trestech, jakož i ve výroku, jímž byli poškození Z., pobočka H., V., T. L. a P. S. odkázáni se svými nároky na náhradu škody na řízení občanskoprávní.

Podle § 259 odst. 3 tr. ř. učinil odvolací soud ve věci vlastní rozhodnutí a podle § 226 písm. b) tr. ř. obviněného zprostil obžaloby pro skutky, které byly obžalobou kvalifikovány jako trestné činy maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák.

II. podle § 222 odst. 2 tr. ř. byla trestní věc obviněného, týkající se skutku popsaného v napadeném rozsudku a obžalobou kvalifikovaného jako trestný čin ublížení na zdraví podle § 223 tr. zák. postoupena k projednání a rozhodnutí Okresnímu úřadu v Chrudimi.

III. výrok, jímž byl obviněný napadeným rozsudkem zproštěn obžaloby, jakož i výrok, kterým byla poškozená organizace O. v P. odkázána s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, zůstaly nedotčeny.

Proti tomuto rozsudku podal ministr spravedlnosti podle § 266 odst. 1 tr. ř. a ve lhůtě uvedené v § 272 odst. 1 tr. ř. stížnost pro porušení zákona v neprospěch obviněného J. Š.

V písemném zdůvodnění mimořádného opravného prostředku ministr spravedlnosti namítá, že rozsudkem odvolacího soudu byl výrok pod body I. a II. porušen zákon ve prospěch obviněného v ustanoveních § 254 odst. 1, § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2, § 257 písm. a), § 259 odst. 3, § 226 písm. b), § 222 odst. 2, § 2 odst. 5, 6 tr. ř. ve vztahu k § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. Konstatuje, že se zprošťujícím výrokem rozsudku odvolacího soudu nelze souhlasit, neboť je nesprávný a vnitřně rozporný. Odvolací soud sice uzavírá, že jednáním obviněného byla v obou případech naplněna objektivní stránka trestných činů podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák., avšak zároveň zpochybňuje skutečnost, že rozhodnutí správního orgánu, jehož maření výkonu se obviněný měl svým jednáním dopustit, bylo pravomocné.

Ministr spravedlnosti uvádí, že předpokladem právní moci rozhodnutí ve správním řízení je, že

rozhodnutí bylo všem účastníkům řízení řádně oznámeno (§ 51 správ. řádu), a jde o rozhodnutí, které již nelze napadnout řádným opravným prostředkem (§ 52 správ. řádu). Má-li účastník řízení zástupce s plnou mocí pro celé řízení, doručuje se písemnost pouze tomuto zástupci (§ 25 odst. 3, věta první, správ. řádu).

Podle ministra spravedlnosti z provedených důkazů vyplývá a odvolací soud vzal správně za prokázané, že obviněný byl po celé správní řízení zastupován advokátem na základě plné moci. Proto nic nebránilo tomu, aby za řádné oznámení ve smyslu § 51 odst. 1 správ. řádu bylo považováno doručení rozhodnutí správního orgánu advokátovi v plné moci, ke kterému došlo dne 17. 9. 1999. Napadený rozsudek v odůvodnění poukazuje na ustanovení § 25 odst. 3, věty druhé, správ. řádu, podle kterého, má-li účastník řízení osobně v řízení něco vykonat, doručuje se písemnost nejen zástupci, ale i jemu. V této souvislosti ministr spravedlnosti zdůrazňuje, že jde o případ, kdy účastník řízení ještě v průběhu správního řízení je povinen se účastnit, nebo se podrobit osobně některému úkonu, při kterém jej nemůže jeho zástupce zastoupit. Nejedná se však o doručování rozhodnutí ve věci samé, kterým je správní řízení ukončeno. Lze proto konstatovat, že obviněný svým jednáním ve dnech 9. 2. 2000 a 19. 6. 2000 naplnil po objektivní stránce skutkovou podstatu trestných činů podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák., kterou však naplnil i po stránce subjektivní.

Ministr spravedlnosti dále namítá, že odvolací soud při hodnocení subjektivní stránky v jednání obviněného J. Š. nepřihlédl k jeho výpovědi ze dne 19. 6. 2000, kdy při výslechu jako obviněný uvedl, že toho dne řídil vozidlo přes zákaz řízení motorových vozidel, který mu byl uložen. Vědomost obviněného o uloženém zakazu vyplývala i z výpovědi svědka O. S. V případě posouzení subjektivní stránky jednání obviněného poukazuje ministr spravedlnosti i na spis Okresního soudu v Chrudimi sp. zn. 2 T 500/99, kterým odvolací soud provedl důkaz u veřejného zasedání. Pokud odvolací soud dospěl k závěru o nenaplnění subjektivní stránky trestných činů podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. v jednání obviněného a pro uvedené skutky jej zprostil obžaloby, jsou tato skutková zjištění nesprávná a zproštění obviněného je v rozporu se zákonem.

Ministr spravedlnosti konstatuje, že jednání obviněného J. Š. popsané ve výroku rozsudku okresního soudu pod bodem 3) a právně kvalifikované jako trestný čin ublížení na zdraví podle § 223 tr. zák. umožňuje učinit závěr, že obviněný neporušil důležitou povinnost ve smyslu § 223 tr. zák. Proto bylo správně rozhodnuto, že toto jednání by mohlo být příslušným orgánem posouzeno jako přestupek. Podle jeho názoru však odvolací soud pochybil, když nevzal v úvahu skutečnost, že jednání obviněného ze dne 19. 6. 2000, které mělo za následek jednak maření výkonu úředního rozhodnutí a dále způsobení újmy na zdraví poškozených T. L. a P. S., bylo jediným skutkem, neboť jedním jednáním byly způsobeny dva zmíněné následky. Z toho důvodu nemohl odvolací soud o tomto jednání rozhodnout dvěma výroky a dvěma různými způsoby. Takovým postupem byl rovněž porušen zákon.

Závěrem stížnosti pro porušení zákona ministr spravedlnosti navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 269 odst. 2 tr. ř. vyslovil, že rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 9. 4. 2001 sp. zn. 11 To 56/2001 byl ve prospěch obviněného J. Š. porušen zákon ve výrociích a v ustanoveních, jak bylo výše uvedeno. Dále navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 269 odst. 2 tr. ř. napadený rozsudek zrušil ve výrociích pod body I. a II. Současně aby zrušil i další rozhodnutí na zrušenou část rozsudku obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a poté aby postupoval podle § 270 odst. 1 tr. ř.

Nejvyšší soud přezkoumal na podkladě stížnosti pro porušení zákona a spisového materiálu podle § 267 odst. 1 tr. ř. správnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i řízení, které mu předcházelo, včetně pravomocné části rozsudku Okresního soudu v Chrudimi ze dne 29. 11. 2000 sp. zn. 1 T 321/2000, a shledal, že zákon porušen byl.

Podle § 2 odst. 5 tr. ř. orgány činné v trestním řízení postupují tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. Bez návrhu stran objasňují stejně pečlivě okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného. Doznání obviněného nezbavuje orgány činné v trestním řízení povinnosti přezkoumat všechny okolnosti případu. Podle § 2 odst. 6 tr. ř. orgány činné v trestním řízení hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. Podle § 222 odst. 2 tr. ř. soud postoupí věc jinému orgánu, jestliže shledá, že nejde o trestný čin, avšak zažalovaný skutek by mohl být jiným orgánem posouzen jako přestupek nebo kárné provinění, o nichž je tento orgán příslušný rozhodovat. Podle § 226 písm. b) tr. ř. soud zproští obžalovaného obžaloby, není-li skutek, pro nějž je stíhán, trestným činem. Podle § 254 odst. 1 tr. ř., nezamítne-li odvolací soud odvolání podle § 253 tr. ř., přezkoumá zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku, proti nimž může odvolatel podat odvolání, i správnost postupu řízení, které předcházelo rozsudku, přihlížeje přitom i k vadám, které nebyly odvoláním vytýkány. Podle § 257 písm. a) tr. ř. odvolací soud zruší napadený rozsudek a věc postoupí, měl-li tak učinit již soud prvního stupně. Podle § 258 odst. 1 písm. d) tr. ř. odvolací soud zruší napadený rozsudek, bylo-li jím porušeno ustanovení trestního zákona. Podle § 258 odst. 2 tr. ř., jestliže je vadná jen část napadeného rozsudku a lze ji oddělit od ostatních, zruší odvolací soud rozsudek jen v této části; zruší-li však, byť i jen zčásti, výrok o vině, zruší vždy zároveň celý výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad. Podle § 259 odst. 3, věty první, tr. ř. rozhodnout sám rozsudkem ve věci může odvolací soud, jen je-li možno nové rozhodnutí učinit na podkladě skutkového stavu, který byl v napadeném rozsudku správně zjištěn a popřípadě důkazy provedeny před odvolacím soudem doplněn.

Trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. se dopustí ten, kdo maří nebo podstatně ztěžuje výkon rozhodnutí soudu nebo jiného státního orgánu tím, že vykonává činnost, která mu byla zakázána.

Nejvyšší soud nejprve přezkoumal výrok pod bodem I. rozsudku odvolacího soudu.

Nejvyšší soud z trestního spisu zjistil, že k objasnění skutkového stavu věci byly v řízení před soudy obou stupňů provedeny v souladu se zákonem všechny potřebné a dostupné důkazy. Jednalo se o výpovědi obviněného, svědků, znalců - zpracovatelů příslušných znaleckých posudků a o různé listinné důkazy. Odvolací soud však nepostupoval důsledně podle výše citovaných ustanovení zákona, když podle § 258 odst. 1 písm. d) tr. ř. zrušil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku pod body 1) a 2) o vině trestnými činy maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. a když obviněného J. Š. v případě těchto skutků podle § 226 písm. b) tr. ř. obžaloby zprostil. Odvolací soud sice správně shledal, že obviněnému byla ve správním řízení rozhodnutím Policie České republiky, Okresního ředitelství v Chrudimi, Dopravního inspektorátu ze dne 22. 7. 1999 č. j. ORCR-11-121/DI-SP-99 uložena mimo jiné sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu jednoho roku od právní moci tohoto rozhodnutí, která byla vyznačena dnem 17. 9. 1999. Rovněž oprávněně vzal za prokázané, že po tomto datu obviněný ve dnech 9. 2. a 19. 6. 2000 řídil motorové vozidlo. Odvolací soud však nesprávně vyhodnotil, že předmětné rozhodnutí správního orgánu bylo nepravomocné. V této souvislosti považoval za nevyvrácenou obhajobu obviněného, že o tomto rozhodnutí nic nevěděl. S tímto názorem však nelze souhlasit.

Zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění účinném v roce 1999, v § 25 odst. 3 správn. řádu stanovil, že má-li účastník řízení zástupce s plnou mocí pro celé řízení, doručuje se písemnost pouze tomuto zástupci. Má-li však účastník řízení osobně něco v řízení vykonat, doručuje se písemnost nejen zástupci, ale i jemu. Podle § 51 odst. 1 správn. řádu se rozhodnutí účastníkovi řízení oznamuje doručením písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí. Den doručení rozhodnutí je dnem jeho oznámení. Podle § 52 odst. 1 správn. řádu rozhodnutí, proti kterému se nelze odvolat (podat rozklad), je v právní moci.

Z přílohového spisu Policie České republiky, Okresního ředitelství v Chrudimi, Dopravního inspektorátu sp. zn. ORCR-11-121/DI-SP-99, vyplývá, že se obviněný J. Š. osobně zúčastnil projednávání přestupku ve dnech 29. 4. a 26. 5. 1999, přičemž vyhlášení rozhodnutí dne 22. 7. 1999 nebyl přítomen. V celém řízení však byl na základě plné moci zastoupen advokátem, kterému bylo rozhodnutí správního orgánu doručeno a jenž proti němu podal odvolání. Rovněž i rozhodnutí odvolacího orgánu Policie České republiky, Správy Východočeského kraje, Krajského dopravního inspektorátu v Hradci Králové ze dne 9. 9. 1999 č. j. PVC-482/DS-99 bylo doručeno právnímu zástupci obviněného, jak na tyto skutečnosti upozorňuje odůvodnění napadeného rozsudku. Podle názoru Nejvyššího soudu v daném případě nic nebránilo tomu, aby za řádné oznámení bylo podle § 51 odst. 1 správ. řádu považováno doručení rozhodnutí správního orgánu advokátovi v plné moci, k němuž došlo dne 17. 9. 1999. Pokud odvolací soud poukazuje v odůvodnění napadeného rozsudku na ustanovení § 25 odst. 3, větu druhou, správ. řádu s tím, že obviněnému bylo výrokem správního orgánu uloženo za spáchaný přestupek zaplatit peněžitou pokutu, zakázáno řídit motorová vozidla a povinnost odevzdat řidičský průkaz, a z toho dovozuje, že rozhodnutí správního orgánu bylo třeba doručit i obviněnému, k čemuž nedošlo, a spatřuje v tom vadu správního řízení, v důsledku které rozhodnutí nenabývalo právní moci, pak s tímto názorem nelze souhlasit. V daném případě šlo o doručování rozhodnutí ve věci samé, kterým bylo správní řízení ukončeno, v konkrétním případě potvrzením vydaného rozhodnutí a zamítnutím odvolání, jak správně uvádí i stížnost pro porušení zákona. Sankce uložené obviněnému správním orgánem, včetně povinnosti odevzdat řidičský průkaz, nebyly součástí ukončeného správního řízení, ale naopak jejich realizace mohla nastat a nastala až okamžikem právní moci rozhodnutí, kterým byly uloženy. Proto bylo ve smyslu § 52 odst. 1 správ. řádu předmětné rozhodnutí správního orgánu pravomocné dnem 17. 9. 1999.

Provedené důkazy také umožňovaly spolehlivě vyhodnotit vědomost obviněného o uloženém zákazu řízení motorových vozidel. Lze poukázat na výpověď samotného obviněného J. Š. založenou ve spise a zopakovanou u hlavního líčení, kdy uvedl, že dne 19. 6. 2000 řídil motorové vozidlo i přes zákaz této činnosti, který mu byl uložen. Vědomost obviněného o uloženém zákazu řízení motorových vozidel vyplývala i z výpovědi svědka O. S., který vypověděl, že věděl o tom, že obviněný má takový zákaz. Právě z tohoto důvodu jej obviněný požádal, aby jezdil jako řidič jeho osobním vozidlem. Vědomost obviněného o zákazu řízení motorových vozidel prokazoval i trestní spis Okresního soudu v Chrudimi sp. zn. 2 T 500/99, ze kterého vyplývalo, že obviněnému bylo vyšetřovatelem dne 11. 11. 1999 ČVS: OVCR-878/99-21 sděleno obvinění pro skutek, kterého se měl dopustit dne 21. 9. 1999, když přes zákaz řízení motorových vozidel, uložený rozhodnutím Policie České republiky, Okresního ředitelství v Chrudimi, Dopravního inspektorátu ze dne 22. 7. 1999 č. j. ORCR-11-121/DI-SP-99, které nabývalo právní moci dnem 17. 9. 1999, řídil automobil.

Proto nejméně ode dne tohoto úkonu musel o uložené sankci vědět.

Naproti tomu lze souhlasit s odvolacím soudem, že nebylo prokázáno, že by obviněný J. Š. dne 19. 6. 2000 porušil svým jednáním řidiče osobního automobilu, které bezprostředně předcházelo dopravní nehodě, při níž utrpěli poškození T. L. a P. S. poranění, důležitou povinnost ve smyslu § 223 tr. zák. Uvedené jednání obviněného nemohlo být kvalifikováno jako trestný čin, ale mohlo být jiným orgánem posouzeno jako přestupek. Proto byl v odvolacím řízení rozsudek okresního soudu důvodně zrušen ohledně výroku o vině pod bodem 3) a ve výroku, kterým byli poškození Z., pobočka H., V., T. L. a P. S. odkázáni se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Nesprávně však bylo aplikováno ustanovení § 257 písm. a) tr. ř. V případě jednání uvedených v rozsudku okresního soudu pod body 2) a 3) výroků o vině, které byly v odvolacím řízení zrušeny, nešlo o dva skutky, nýbrž o skutek jeden. Za shodných časových a místních souvislostí byly jedním jednáním obviněného (řízením motorového vozidla) způsobeny dva různé následky na zájmech chráněných trestním zákonem (porušení zájmu na řádném výkonu rozhodnutí státního orgánu a na ochraně lidského zdraví). Proto odvolací soud nemohl o tomto jednom skutku rozhodnout dvěma

různými výroky, jak oprávněně namítá i stížnost pro porušení zákona. Z tohoto důvodu shledal Nejvyšší soud chybným výrok napadeného rozsudku pod bodem II., kterým byla podle § 222 odst. 2 tr. ř. trestní věc obviněného týkající se jednání popsaného pod bodem 3) výroku o vině rozsudku okresního soudu a obžalobou kvalifikovaného jako trestný čin ublížení na zdraví podle § 223 tr. zák. postoupena k projednání a rozhodnutí Okresnímu úřadu v Chrudimi.

Nejvyšší soud také přezkoumal výrok pod bodem III. napadeného rozsudku, ale nedostatky nezjistil. K objasnění skutků, pro které byl obviněný J. Š. rozsudkem okresního soudu podle § 226 písm. a), § 226 písm. b) tr. ř. zproštěn obžaloby, byly u hlavního líčení v souladu se zákonem provedeny všechny potřebné a dostupné důkazy. Tyto důkazy okresní soud náležitě vyhodnotil a na jejich podkladě učinil i správné skutkové a právní závěry. Rovněž výrok okresního soudu, kterým byla podle § 229 odst. 3 tr. ř. poškozená organizace O. se sídlem v P. odkázána se svými nároky na náhradu škody na řízení občanskoprávní, odpovídá zákonu.

Vzhledem k uvedeným skutečnostem Nejvyšší soud podle § 268 odst. 2 tr. ř. vyslovil, že rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 9. 4. 2001 sp. zn. 11 To 56/2001 byl ve výrocích pod body I. a II. ve prospěch obviněného J. Š. porušen zákon v těch ustanoveních trestního řádu a trestního zákona, jak bylo ve výroku tohoto rozsudku konstatováno. Protože byly splněny zákonné podmínky § 272 odst. 1 tr. ř. (ministr spravedlnosti ve stížnosti pro porušení zákona podané do šesti měsíců od právní moci napadeného rozhodnutí navrhl postup podle § 269 odst. 2 až § 271 odst. 1 tr. ř. a Nejvyšší soud o této stížnosti rozhodl do tří měsíců od jejího podání), pak Nejvyšší soud podle § 269 odst. 2 tr. ř. napadený rozsudek zrušil ve výrocích pod body I. a II. Současně zrušil všechna další rozhodnutí na zrušené výroky rozsudku obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Poté Nejvyšší soud podle § 270 odst. 1 tr. ř. Krajskému soudu v Hradci Králové přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Po zrušení uvedených výroků napadeného rozsudku se trestní věc obviněného J. Š. dostala do procesního stadia, kdy existuje nepravomocný rozsudek Okresního soudu v Chrudimi ze dne 29. 11. 2000 sp. zn. 1 T 321/2000 ve výrocích o vině pod body 1) až 3), ve výroku o trestu a ve výroku, kterým byli poškození Z., pobočka H., V., T. L. a P. S. odkázáni se svými nároky na náhradu škody na řízení občanskoprávní, proti kterému podal obviněný odvolání. Úkolem Krajského soudu v Hradci Králové bude při dodržení všech v úvahu přicházejících ustanovení trestního řádu odvolání projednat a učinit ve věci zákonu odpovídající rozhodnutí. Závěrem a pouze pro úplnost lze připomenout, že ve smyslu § 270 odst. 4 tr. ř. je orgán, kterému byla věc Nejvyšším soudem přikázána, vázán právním názorem, který ve věci vyslovil.